

Kako je nastajala in se razvijala ODBOJKA

Lepo je videti razigrano in nasmejano skupino igralcev, ki uživajo v napeti in zabavni odbojkerski igri. Bolj večše, tiste prave mojstre pa je sploh užitek opazovati. Toda zakaj bi samo opazovali? Nič nam ne brani, da se tudi sami poizkusimo. Saj je odbojka vendar samo igra. Športna igra. Šport. Da šport, pri katerem lahko tudi sami zelo uživamo, če ga primerno obvladamo. Šport, ki nam pomeni razvedrilo in sprostitiv, šport, ki ga vzljubimo in potem ne moremo več brez njega.

Ukvarjanje s športom pomeni zdravo življenje, pomeni kakovostno izkoriščanje prostega časa. Zato se ga ne ustrašimo in ne izogibajmo. Naj postane prijeten in koristen del našega vsakdana.

Sicer pa, zakaj bi uživali samo nekateri?

*Besedilo je del vsebine plakata "ODBOJKA",
ki sta ga pripravila dr. Boris Sila in mag. Marko Zadražnik*

IVAN KRISZAR

ODBOJKA

Ispo je videti razigrano in razmešano
 skupino igralcev, ki uživajo v napeti in
 zabavni odbojarski igri. Boli večje
 tiste pravice mojih pa je sploh nič
 opazovati. Toda kaj bi samo
 opazovali? Ni nam ne brani, da se
 tudi sami potkusimo. Naj je odbojka
 vendar samo igra, športna igra, šport.
 Da šport pri katerem lahko tudi sami
 zelo uživamo, če ga primerno
 obvladamo. Šport, ki nam pomaga
 razvedrilo in sprostiti, šport, ki ga
 vključimo in potem ne moremo več
 brez njega.

Uživati je s športom pomeni zdravno
 življenje, pomeni kakovostno
 poročanje prostega časa. Zato se ga
 ne ustajimo in ne izogibamo. Naj
 postane prijatelji in kovičar del
 našega vsakdana.

Šport pa, kaj bi živili samo
 nekateri?

Ispod je videti razigrano in razmešano
 skupino igralcev, ki uživajo v napeti in
 zabavni odbojarski igri. Boli večje
 tiste pravice mojih pa je sploh nič
 opazovati. Toda kaj bi samo
 opazovali? Ni nam ne brani, da se
 tudi sami potkusimo. Naj je odbojka
 vendar samo igra, športna igra, šport.
 Da šport pri katerem lahko tudi sami
 zelo uživamo, če ga primerno
 obvladamo. Šport, ki nam pomaga
 razvedrilo in sprostiti, šport, ki ga
 vključimo in potem ne moremo več
 brez njega.

Kako je nastajala in se razvijala odbojka

Igra imenovana odbojka je nastala leta 1895. Predavatelj telovadbe (učitelj športne vzgoje) William G. Morgan iz ZDA se je domislil igre, ki bi jo bilo mogoče igrati in organizirati kjerkoli. Oprema naj bi bila enostavna in poceni, igra pa primerna in dostopna za vse starostne skupine in oba spola. Napor igralcev naj bi bil v sorazmerju z njihovim znanjem. Pa je Morgan povezal nekatere prvine priljubljenih iger: košarke in tenisa - in rodila se je odbojka.

V ZDA se je ta igra začela zelo hitro širiti kot dodatna, zabavi namenjena dejavnost športnikov. Igrali so jo v dvoranah, na livadah, plažah kot igro mešanih ekip in parov. Odbojka je zajela vse stanove in socialne skupine prebivalcev. Magister Viktor Krevselj - Viki je v knjigi *Ambasador z odbojkarskega olimpa* zapisal, da so odbojko po svetu širili predvsem katoliški duhovniki. V Evropi se je odbojka najprej pojavila v Franciji in Italiji. V Jugoslavijo so jo prinesli Francozi že leta 1918.

Razvoj odbojke v svetu in pri nas je bil izjemno hiter. Največ so k temu pripomogla pravila igre, ki so zagotavljala veliko dinamiko, možno ustvarjalnost in resnično lepoto gibanja. Mag. Krevselj pa ugotavlja, da današnji model odbojke sledi tudi olimpijskim vrednotam: duhovnemu bogastvu, moralni čistosti in gibalni popolnosti športa.

Danes so evropske in svetovne odbojkarske velesile: Italija, Francija, Nemčija, Španija, Rusija, Jugoslavija, Kitajska, Kuba, ZDA in Brazilija. Pa tudi Portugalska, Nizozemska, Češka, Poljska, Bolgarija, Romunija, Japonska, Argentina in druge ne zaostajajo prav veliko.

Franc Horvat-Feri in Viktor Krevselj - Viki ambasadorja slovenske odbojke in nosilca Bloudkovega priznanja.

Mednarodna odbojkarska zveza (FIVB) je bila ustanovljena leta 1947. Vanjo je vključenih 218 držav. Vsaka štiri leta organizira svetovna prvenstva, od 1947 za moške in od 1952 tudi za ženske. Olimpijski šport je dvoranska odbojka postala leta 1964. Sistem tekmovanj je zelo razvejen: olimpijske igre (OI), paraolimpijske igre za invalide (POI), svetovna prvenstva (SP), svetovna liga (SL), evropska prvenstva (EP), sredozemske igre (SI),

pa svetovna študentska, vojaška, kadetska in druga tekmovanja. Odbojka je prilagojena različnim skupinam prebivalcev. FIVB je zato, da bi upoštevala sposobnosti in želje vseh igralcev in organizacij, preoblikovala igro v tri smeri:

Igralci v akciji

Igralci odbojke na mivki z leve: A. Kesič, S. Rupar, T. Mencinger, D. Kosmač, M. Fojkar

Sedeča odbojka je moštvena igra s šestimi igralci na vsaki strani mreže, ki sede odbijajo žogo čez mrežo. Nastala je iz potrebe in želje, da bi igro omogočili širokemu krogu telesno prizadetih. Pomembna je pri zdravstveni rehabilitaciji, športni vzgoji, rekreaciji invalidov in kot tekmovalna panoga. Primerna je za vse vrste prizadetih; tudi za tiste, ki so vezani na invalidski voziček. Sedeča odbojka ima moderno igralno zasnovano. Je privlačna, dinamična, ima visoko postavljene zahteve in daje zadovoljstvo igralcem in gledalcem. Dolžina enega igralnega polja je 10, širina pa 6 metrov. Igralec mora v igri imeti stalen stik s podlago. Pravico do nastopa na tekmovanjih imajo vsi igralci s statusom invalidne osebe.

Kljub temu da tekmovalni vrhunski šport pridobiva na veljavi, so pomisleki, ki tako obliko udejstvovanja telesno prizadetih ocenjujejo kot nevarno posnemanje vrhunskega športa "zdravih", kjer vladata oster boj in neizprosna selekcija.

Dvoranska odbojka, je najstarejši model igre. Tekmovanja potekajo za vse starostne kategorije od članov in članic do mlajših dečkov in deklic. Je edina kolektivna igra, pri kateri sodelujoči med seboj nimajo kontakta, loči jih mreža. S tem pa so izključene prvine nasilnega vedenja in zmanjšane možnosti nastanka poškodb. Igra članov je zelo hitra, saj z močnimi udarci žoga leti v polju 9 x 18 m tudi nad 100 km na uro.

Odbojka na mivki (Beach Volley) postaja zelo popularna. Njeni začetki segajo v daljno leto 1920 (Kalifornija). Najprej so jo igrali na plažah in kopalniščih, nato pa je prerasla v popularno športno panogo, ki se je razširila po vsem svetu. Leta 1930 se pojavi odbojka na mivki v Franciji. Leta 1996 so jo prvič igrali na olimpijskih igrah v Atlanti. Igralni prostor je 8 x 8 m na vsaki strani. Mivka ne sme predstavljati nobene nevarnosti za igralce. Dolžina mreže je 8,5 metra. Ekipo sestavljata dva igralca brez pravice do zamenjave. Leta 2000 je bila odbojka na mivki ena najbolj obiskanih in atraktivnih športnih panog na olimpijskih igrah v Sydneyju.

Akademski odbojarski klub

80-LETNICA ODBOJKE V SLOVENIJI

V Sloveniji smo začeli z odbojko po češkem vzoru. V Mariboru so jo igrali v sokolskem društvu Matica že leta 1924, kar pa pomeni, da letos slavimo pomemben jubilej, 80-letnico. Na zveznem sokolskem zletu v Ljubljani 1926 so odbojko uvrstili v učni program sokolske vadbe. Mnoga društva so jo takoj vključila v redno dejavnost, nato pa prirejala interna

tekmovanja. Leta 1930 je v Mariboru gostoval češki prvak v odbojki, društvo Sokol-Krameriz. Ob tej priložnosti so Mariborčani odigrali z njimi prvo uradno mednarodno tekmo. Iste leta je bilo v Ljubljani organizirano prvenstvo Slovenije. Zadnje državno tekmovanje pred II. svetovno vojno pa je bilo 1940, spet v Mariboru.

Po osvoboditvi leta 1945 se je odbojka v Jugoslaviji hitro razširila. Igrali so jo v sindikalnih športnih aktivih, delovnih brigadah, v armadi, dijaških domovih, šolah in športnih organizacijah. Leta 1948 je bila ustanovljena Odbojarska zveza Slovenije (OZS).

Obdobje 1946-1957 pa je zanimivo tudi za Škofjo Loko, kajti takrat se je odbojkar France Megušar, kot edini Ločan doslej, uveljavil v reprezentanci Jugoslavije.

*Portret
France Megušar*

Odbojarska tekmovalna pot Franceta Megušarja (roj. 24. februarja 1931, danes dipl. ing.agr.):

Mladinske vrste (1946 - 1949): Miloš Kosec, organizator srednješolskih prvenstev v odbojki v Ljubljani, iz šolskih moštev predvsem 1. in 2. državne gimnazije in klasične gimnazije v Ljubljani sestavi mladinsko moštvo Enotnosti, ki prične pod njegovim vodstvom s sistematičnim treniranjem. Klub se z moško in žensko mladinsko vrsto kot predstavnik Slovenije udeleži državnih mladinskih prvenstev v Kruševcu (1947), Somboru (1948) in županji (1949). France Megušar je sodeloval na vseh treh mladinskih prvenstvih. V letu 1949 Miloš Kosec iz moške in ženske vrste prične dopolnjevati članski vrsti

Enotnosti. Megušar se kot član odbojarske reprezentance mladinskih brigad na delu v Novem Beogradu leta 1949 v Novi Gradiški sreča z reprezentanco mladinskih brigad, ki gradijo avtocesto Zagreb - Beograd.

Članstvo v prvem moštvu Enotnosti, kasneje po začasnih vključitvi v Krim, preimenovala v Akademski odbojarski klub in nato v Olimpijo, od leta 1949 do leta 1957. Klub ves čas sodeluje na tekmovanjih najvišjega ranga v Jugoslaviji. Zvezna ligaška tekmovanja v tem času zajemajo predvsem tekmovalne vrste iz Srbije (Partizan in Crvena zvezda iz Beograda, Spartak iz Subotice), iz Hrvaške (Mladost in Lokomotiva iz Zagreba) ter iz Slovenije (Branik iz Maribora ter AOK Olimpija in železničar iz

Ljubljane). Tekmovanja potekajo po sistemu enotne zvezne lige ali pa dvokrožno kot zahodna in vzhodna zvezna liga, temu pa sledi turnirsko tekmovanje najbolje uvrščenih moštev za naslov državnega prvaka. France Megušar je stalni član prve postave svojega kluba.

Univerzitetna reprezentanca - tradicionalne za petdeseta leta so bila jugoslovanska študentska športna srečanja, znana pod imenom »univerzijade«. France Megušar je bil stalni član odbojkerskega moštva ljubljanske univerze (tekmovanja v Ljubljani, Zagrebu in Sarajevu).

Republiška reprezentanca: v svoji aktivni tekmovalni dobi je bil France Megušar stalni član slovenske odbojkerske reprezentance, ki je takrat tekmovala v Beogradu na medrepubliškem odbojkerskem turnirju ob srbskem praznovanju 7. julija. Leta 1953 je bil v republiški vrsti na srečanju z reprezentanco ZDA v Ljubljani.

Državna reprezentanca: France Megušar je bil v letu 1954 član državnega moštva v tekmah proti reprezentanci Italije (tri prijateljske tekme v Reggio d'Emilia in Modeni) ter v Beogradu na srečanju z reprezentanco Turčije.

Po klubski turneji po Madžarski v marcu 1957 je France Megušar prenehal s tekmovalno aktivnostjo kot član ligaškega moštva Olimpije. Med služenjem vojaškega roka je igral za odbojkersko moštvo Reke, ki je tekmovalo v hrvaški ligi, nato je nekaj časa pomagal drugemu moštvu Olimpije in v sedemdesetih tudi z nekaj tekami škofjeloškemu moštvu, ki je tekmovalo v področni ligi. Rekreativno je igral odbojko do svojega šestdesetega leta.

Francetov brat Janez Megušar (rojen 12. oktobra 1933) je bil tudi aktivni igralec odbojke in je igral v drugem moštvu Akademskega odbojkerskega kluba v Ljubljani (oz. v Olimpiji) in se udeleževal tudi pri razvoju odbojkerskega športa v [kofji Loki.

Naj dodamo še to, da je dr. France Megušar 3. decembra 2004 prejel častno priznanje **ZASLUŽNI PROFESOR UNIVERZE V LJUBLJANI**.

*Ekipa Termo - Lubnik 1992/93
Prvi z leve preds. kuba I. Križnar, prvi z
desne sodnik T. Pevc, tretji z desne trener
D. Gole*

Po letu 1970 pa sta organiziranost slovenskega športa in kakovostna raven odbojke padla na najnižjo možno raven. V tem obdobju smo imeli v državni reprezentanci le še odlične posameznike in vrhunskega trenerja. Potrebni sta bili skoraj dve desetletji, da so se pojavili novi ambiciozni in strokovno usposobljeni ljudje: Krevsej, Dolinšek, Zadražnik, Hribar in drugi, ki so že skoraj žalostno podobo odbojke obrnili v drugo smer. Časovni presledek je pustil hude posledice, tako da se slovenska odbojka danes le težko približuje evropskemu vrhu.

KRATEK ZGODOVINSKI ORIS ODBOJKE V ŠKOFJI LOKI

Šport v Škofji Loki se je pojavil že zelo zgodaj. O tem pričajo freska svete nedelje v Crngrobu (1453), ustanovitev plavalne družbe (1873), dejavnosti strelskega društva (1883) in ustanovitev društva Sokol (1906).

Med obema vojnoma in v prvem obdobju po drugi svetovni vojni je bil šport namenjen množičnosti, kasneje pa so se posamezne sekcije športnih panog, smučanje, nogomet, košarka, rokomet, odbojka, odcepile od matičnega društva ter se usmerile v kakovost in selektivnost. V tem trenutku je šport v Škofji Loki dejansko prestopil na pot dvotirnosti: množična rekreativna dejavnost in vzgoja vrhunskih tekmovalcev.

Natančnega datuma, kdaj točno se je odbojka pojavila v Škofji Loki, nimamo. Zanesljivo pa vemo, da so jo najprej igrali sokoli in kopalci v okviru Olepševalnega društva.

Kdo in kje vse so igrali odbojko?

Sokoli

Z odbojko so v sokolskem društvu zelo verjetno pričeli leta 1930. Igrali so jo na travnatem igrišču. Namesto mreže so med stojala (dva lesena drogova) napeli navadno vrv, čez katero so žogo podajali in odbijali. Kasneje so iz vrvi sami splekli mrežo, ki pa se ni najbolje obnesla. Velikost igrišča je bila enaka današnjemu. Ni znano, da bi loški sokoli v odbojki tekmovali, ampak so jo imeli le za popestritev drugih dejavnosti. Ker so bile žoge precej težke, zlasti za ženske, so jo igrali tudi v manjših skupinah v parih in krogu. Odbojko pri sokolih so največ igrali dijaki in študentje, ki so se šolali v Kranju, Ljubljani in na Češkem. Nogomet in odbojka sta bila v tistem času zelo priljubljena. Čeprav so bili sokoli in orli deležni različne vzgoje in pogledov na svet, pa jih to ni motilo, da v nekaterih športnih ne bi sodelovali. V določenem obdobju so na primer nogometaši sokolov in orlov tekmovali s skupno ekipo.

Kopalci

Na desnem bregu Poljanščice, kjer se prične veliki jez, je Poličar po naročilu Olepševalnega društva leta 1928 za 6835 din zgradil leseno stavbo na koleh. Objekt s kabinami, bifejem, verando, mizami pod kostanji, čolnarno, kasneje pa še z namiznim tenisom in odbojko, je verno služil in bil v ponos Ločanom dobrih 30 let. Kopaljšče je bilo že takrat zanimivo za Ljubljančane, ki jih je kopalni vlak vsak dan pripeljal v Loko, da so se naužili čistega zraka in tople vode, ki je na vrhuncu sezone dosegla 25 stopinj Celzija. Prijateljske skupine so prinesle s seboj odbojkarsko žogo, da jim kasneje ni bilo treba čakati na izposojeno. Posebno vzdušje je bilo na kopaljšču takrat, ko so loški študentje igrali tekmo s kopalci iz Ljubljane, "vlakarji". V tistem času je bila odbojka poleg plavanja glavno razvedrilo. Uporabljali so improvizirana igrišča na travniku.

Meščanska šola uršulinskega samostana na gradu

Tudi v uršulinskem samostanu so igrali odbojko. Minka Bevk iz Kopališke ulice 39 v Škofji Loki se z velikim veseljem spominja časov, ko je obiskovala meščansko šolo. Vsa navdušena pripoveduje o šolanju in telovadnih dejavnostih, ki so jih učenke izvajale v okviru pouka in divizije (prostočasne popoldanske aktivnosti). Z velikim spoštovanjem Bevka omenja profesorico šolske telovadbe Pavlo Angelo Bahovec. Omenja jo kot zelo izobraženo in priljubljeno učiteljico, ki je svoje učenke navdušila za telovadbo: proste vaje, vaje na orodju (drog, bradlja, krogi, preskoki), košarko in odbojko.

Glede odbojke v meščanski šoli pri uršulinkah pa tole: učenke so jo igrale pri rednem pouku in v popoldanskih urah prostočasnih dejavnosti. Igrišče je bilo travnato na grajskem vrtu. Med drogovi je bila napeta mreža, včasih pa tudi samo vrv, čez katero so učenke podajale in odbijale precej trdo in težko žogo. Za odbojko in košarko so uporabljale isto žogo.

Profesorica P. A. Bahovec je prva leta v šolske dnevnikе vpisovala odbojko kot igro, po letu 1938/39 pa je vpisala igro po imenu - odbojka. Zanimivo je letno poročilo zasebne uršulinske meščanske šole iz leta 1938/39.

Zdravstveno stanje učenk in telesna vzgoja.

"Meseca novembra je banovinski zdravnik g. Ivan Hubad pregledal učenke I. in IV. razreda ter jih cepil s tuberkulinom, 11. maja pa proti kozam. V tekočem letu ni bilo nalezljivih bolezni, pač pa so učenke precej bole hale na gripi in angini.

Za telesno vzgojo je v zavodu dobro poskrbljeno. Šola ima prostran vrt, krasen lipov drevored in park, prostrano dvorišče in dve telovadnici, kjer je na razpolago 246 različnih kosov telovadnega orodja, ki je last uršulink v Škofji Loki. Učenke razen predpisane šolske telovadbe, pridno goje turizem, plavanje, sankanje, smučanje in vseh vrt iger, kot so na primer krog, košarka, odbojka, ping-pong in drugo. Razen tega je na šoli 37 učenk, ki so članice Sokola oz. Prosvetne zveze, kjer nastopajo tudi pri javnih prireditvah. Pomladkarice pridno vadijo igro za zdravje."

Vojaki

Novoletnega turnirja so se udeležile ekipe Jelovica, OK Lubnik in JLA

V vojašnici Jožeta Gregorčiča v Škofji Loki je bil šport sestavni del rednega programa usposabljanja častnikov, podčastnikov in vojakov. V ta namen so imeli zaposlene izšolane strokovnjake, ki so dejavnost organizirali in vodili. Prirejali so tekmovanja v različnih športnih panogah: streljanje z zračno puško, nogomet, košarka, rokomet, namizni tenis, odbojka itd. Odbojka je bila na vidnem mestu in so jo igrali ob posebnih priložnostih, tudi z mestnimi ekipami, ob dnevu mladosti, občinskemu prazniku,

dnevu Jugoslovanske ljudske armade in pripravah na armijska tekmovanja. V vojašnici so bile razmere za odbojko zelo dobre: tri lepo urejena igrišča na prostem, dovolj žog in kakovostne ekipe.

Dijaški dom na Štemarjih

Gojenci dijaškega doma na Štemarjih so igrali odbojko v okviru prostočasnih dejavnosti. V šolskem letu 1946/47 so gojenci dijaškega doma zgradili pravo, sicer peščeno, odbojgarsko igrišče. Tu so igrali odbojko vojaki, člani društva Partizan, učenci, ki niso bili v domu in odbojgarski klub Lubnik. Z leti so se na tem igrišču odvijala tudi kakovostnejša odbojgarska tekmovanja. Pogosto so močno tolčene žoge na južni strani igrišča letele čez ograjo in padale na cesto. Zato je bilo treba ograjo dvigniti. Žoga je bila zelo težka, z robato zunanjo površino in nekoliko večja od današnje. Uporabljali so jo tudi za druge igre, na primer za nogomet in med dvema ognjema. Upravnica doma, prof. Smilja Gostiša, je podpirala igranje odbojke. Obvezne domske dejavnosti, učenje, delo na vrtu, kulturne aktivnosti itd., je organizirala tako, da je bilo igrišče čim več zasedeno. Učenci so igrali odbojko v okviru prostočasnih dejavnosti ali pa za nagrado po udarničnem delu.

Telesnovzgojno društvo Partizan (TVD Partizan)

Adolf Gerjol je odbojko omenil v svojem predsedniškem poročilu na občnem zboru društva dne 28.1.1954 z naslednjimi besedami: *"V zadnjem poročilu sem omenil, da bi bilo treba uvajati pestrost v telovadnico, delno se je že pričelo to izvajati z odbojko, med tem pa je košarka še vedno zapostavljena. Upam pa, da bo ta lepa panoga športa prodrla v naše vrste."*

V Partizanu so igrali dobro odbojko. Z ekipo, ki so jo sestavljali: Benedik, Česen, Gruntner, Križnar, F. Megušar, J. Megušar in drugi, so dosegali dobre tekmovalne uspehe. Žal pa se ta odbojka v Škofji Loki ni obdržala in že takrat razvila v samostojno športno organizacijo. Sekcija je prenehala s treningi in tekmovanji leta 1960. V sezoni 1978/79 pa se je na novo ustanovljeni klub Lubnik, danes odbojgarski klub Termo-Lubnik Škofja Loka, že drugič povezal s TVD Partizan.

Kapucinski samostan

Improvizirano odbojgarsko igrišče so imeli tudi v kapucinskem samostanu. Igrišče je bilo v gozdičku ob obzidju, med danes obstoječima objektoma šola in stanovanjski blok številka 8. Lokacija je bila več kot primerna za sprostitevno športno dejavnost. Mladi fantje so igrali odbojko kar v svojih tradicionalnih oblačilih. Igrišče je bilo opremljeno s pravo odbojgarsko mrežo.

Nižja gimnazija in osnovne šole

Odbojko so igrali učenci nižje gimnazije in višjih razredov osnovne šole. Prva leta po drugi svetovni vojni le v okviru rednega pouka in v skladu s predpisanim učnim načrtom. Kolikšen je bil obseg učnih ur, je bilo odvisno od razmer na šoli in učitelja športne vzgoje. S treningi v višjih razredih osnovne šole Peter Kavčič

Skupina Retečanov, mlajši dečki

(danes OŠ Škofja Loka - Mesto) pa sta začela klubska trenerja Franc Horvat in Ivan Križnar leta 1978. Pred 11 leti pa je Ivan Križnar prvič začel z vadbo odbojke na razredni stopnji (od 1. do 4. razreda) podružnične osnovne šole v Retečah. Dejavnost je odlično uspela in poteka še danes. Trener je zagotovil dobro sodelovanje z učenci, vodstvom šole, učitelji in starši, klub pa z nakupom lahkih žog in izvedbo poletne odbojcarske šole.

Šolsko športno društvo Janez Peternel Gimnazija Škofja Loka

Odbojcarska sekcija je pričela s treninji leta 1963. Vadba je potekala v veliki telovadnici TVD Partizan na Mestnem trgu (nekdanji Sokolski dom). Skupina dijakov je zaradi odhoda trenerja na drugo delovno mesto 1970 prenehala z vadbo, nadaljevala pa je ženska ekipa. Dijaki in dijakinje gimnazije pa igrajo odbojko še pri rednem pouku športne vzgoje in trenirajo v OK Termo - Lubnik in ženskem odbojcarskem klubu ŽOK Partizan Škofja Loka.

Delovne in druge organizacije

Odbojko so igrali tudi v delovnih organizacijah, ustanovah, zavodih, društvih, klubih in sindikatih. Delavci Embalažno-grafičnega podjetja so jo na primer igrali v času malice oziroma dopoldanskega 30-minutnega odmora. Na občinski in medobčinski ravni od 1981 neprekinjeno potekajo rekreativna tekmovanja pod različnimi imeni: sindikalne delavske športne igre, delavske športne igre in medobčinske športne igre. Po posebnem programu potekajo še medobčinska prvenstva, ki se odvijajo od decembra do maja naslednjega leta.

Kako popularna je odbojka med odraslimi, nam povedo pisna poročila po zaključeni rekreativni občinski in medobčinski tekmovalni sezoni. V posameznih letih je na primer skupno nastopilo tudi po 30 in več odbojcarskih ekip, manj kot 9 pa še nikoli.

Družinska odbojka

Vrsto let je v telovadnici Osnovne šole Škofja Loka - Mesto, potekala družinska odbojka. Skupina igralcev je bila zelo raznolika tako po spolu kakor tudi po starostih (od 10 do 70 let). Najbolj sproščen in navdušen med igro je bil akademski slikar Ive Šubič, od družin pa Peternelovi, Jože, Francka in Uroš.

ODBOJKARSKI KLUB TERMO - LUBNIK ŠKOFJA LOKA

Klub je bil ustanovljen 5. oktobra 1977 pod imenom Lubnik Škofja Loka. Je pa ekipa obstajala že leta 1972. Igralce, ki so priložnostno tekmovali, je zbral in vodil Janez Pevc, ki je v posebnem zborniku, izšel je ob 20-letnici ustanovitve kluba, v kratkem spominskem prispevku med drugim, zapisal tole:

"Spominjam se skromnih začetkov, ko sem s skupino navdušencev pričel igrati odbojko na peščenem odbojškem igrišču dijaškega doma na Štemarjih. Prvi turnir smo organizirali leta 1972. Tedaj je zmagala ekipa študentovskega kluba, naslednja tri leta pa "naše" moštvo, ki je nastopalo z imenom Trim. Igrali smo uigrano in z velikim navdušenjem. Tekmovalni duh pa nas je vodil tudi k tekmovanju, v tedaj zelo kvalitetni medobčinski gorenjski ligi, kjer smo dvakrat dosegli tretje mesto. Želel sem, da bi odbojka v naši občini dobila vidnejše mesto med drugimi športnimi panogami. Ob podpori soigralcev sem se zavzel za uradno registracijo kluba, ki jo je leta 1977 potrdila Občina Škofja Loka in Občinska temeljna telesnokulturna skupnost, Izvršni odbor občinske konference socialistične zveze delovnega ljudstva (IO OK SZDL) Škofja Loka, pa je sprejel pozitivno stališče in dal soglasje. Klub je začel delovati pod imenom Lubnik Škofja Loka.

Odbojko sem imel rad. Poleg igranja in funkcij v klubu, sem kasneje sodeloval tudi kot sodnik, delegat na domačih in mednarodnih tekmah in kot zdravnik mlajših slovenskih reprezentanc. Sam sem odbojko nehal igrati leta 1990, ko sem še pomagal našemu moštvu osvojiti pokal v gorenjski rekreacijski ligi. Veseli me, da sem za odbojko navdušil svoja sinova, starejši Janez je bil trener v osnovni šoli Ivan Grohar, kjer je pričel vzgajati nekaj igralcev, ki še danes pomenijo steber Odbojškarskega kluba Termo-Lubnik. Mlajši Tone pa je sodnik v prvi državni slovenski ligi.

Ekipa je tekmovala z imenom TRIM že 1972. Vodja ekipe je bil Janez Pevc, stoji četrti z leve.

Odbojškemu klubu Termo-Lubnik iskreno čestitam ob 20-letnici obstoja in mu za uspešne tekmovalne, vzgojne in druge dosežke želim še veliko uspehov na vseh področjih."

Člansko ekipo so sestavljali dobri igralci. Žal pa v klubu ni bilo selekcij v mlajših starostnih kategorijah (dečki, kadeti, mladinci), s katerimi bi zagotavljali igralni kader za naslednja leta. Za širši razmah odbojke v Škofji Loki pa je bilo treba poleg mlajših igralcev zagotoviti še novo vodstvo kluba, trenerje, sodnike, finančna sredstva, opremo in prostore za vadbo.

Podpisniki prošnje za ustanovitev Odbojškarskega kluba Lubnik:

STATISTIČNA LISTINA ČLANOV ODBOJŠKARSKEGA KLUBA "LUBNIK"

Društvo se okroži s podpisom.

1. PEVC Janez	Oste Salceva 6
2. ŠARFEC Jaka	Potliska 15
3. DELIČEK Igor	Poljanski 224
4. NAŠTAN Tinec	Povlohe 162
5. ŽIGALA Drago	Trakovca ome. 54
6. ŽAVRL Janez	Iskalarjeva 24
7. ŠIMBU Primož	Poljanski 55
8. JAKŠIČ Ivan	Sladava 3
9. JAKŠIČ Andrej	Sladava 3
10. ŽIGALA Janez	Potliska 157

Organiziranost kluba in kadri

Funkcionarji

Na prvi skupščini, 5. oktobra 1977, so bili izvoljeni: predsednik kluba, člani izvršnega odbora, nadzorni odbor in disciplinska komisija. Zaradi različnih razlogov dejavnost ni potekala urejeno in v skladu s Statutom. Izvršni odbor je že po enem letu prenehal delovati.

Zato je na željo Janeza Pevca dolžnost predsednika začasno prevzel Ivan Križnar.

Dosedanji predsedniki in direktor kluba:

- Janez Pevc - prvo leto,
- Ivan Križnar - (15),
- Marko Erznožnik - (2),
- Branko Roblek - (1),
- Svarun Terpinc - (4),
- Roman Šturm - (5),
- Sebastjan Rupar, direktor kluba - (5).

1. Janez Pevc (1940 - 1997) je obiskoval Gimnazijo v Škofji Loki. Opravil študij medicine v Ljubljani, nato pa še specializacijo iz interne medicine. En del poklicne dejavnosti pa je posvetil športni medicini. Odbojka mu je bila vedno zelo blizu. Bil je tekmovalec, predsednik OK Lubnik, sodnik prve državne odbojarske lige, delegat evropske odbojarske zveze (CEV), reprezentančni zdravnik mlajših selekcij, predsednik slovenske sodniške organizacije, sodelavec prof. Vikija Krevslja pri pripravah jugoslovanske reprezentance za olimpijske igre v Moskvi in še klubski zdravnik vrhunske balinarske ekipe Trata, Škofja Loka.

2. Marko Erznožnik (1935 - 1991), profesor športne vzgoje. Gimnazijo je obiskoval v Kranju, nato pa opravil študij na Visoki šoli za telesno kulturo v Beogradu. Do leta 1975 je bil zaposlen na osnovni šoli v Žireh, kjer sta se z bratom Darijem izkazala kot vrhunska trenerja košarkaric. Njune učenke so 8-krat igrale v republiškem finalu, enkrat pa bile jugoslovanske prvakinje. Med prvimi v Sloveniji sta ustanovila Šolsko športno društvo Tabor, ki je bilo za uspešno delo večkrat nagrajeno. Februarja 1975 se je zaposlil kot učitelj športne vzgoje na Gimnaziji Škofja Loka, že naslednje šolsko leto pa postal njen ravnatelj. Marko Erznožnik je bil tudi odličen trener odbojkaric gimnazije in dve leti predsednik OK Termo-Lubnik.

3. Branko Roblek (1934 - 2000), profesor fizike, matematike, računalništva in astronomije na Gimnaziji Škofja Loka, je bil športno osveščen in na različnih področjih praktično dejaven. Ukvarjal se je s planinstvom in alpinizmom, bil je mentor planinske sekcije šolskega športnega društva Janez Peternel Gimnazija Škofja Loka in predsednik odbojarskega kluba Termo-Lubnik Škofja Loka. Plezal je z vrhanskimi alpinisti doma in v tujini, največ pa z velikim prijateljem in kiparjem Tonetom Logondrom. Bil je planinski vodnik in je nekajkrat prehodil slovensko planinsko transverzalo. Njegova posebnost so bili zimski pa tudi poletni nočni pohodi na Triglav. Kot

pedagoški svetovalec je opravil prvo računalniško obdelavo telesnovzgojnih kartonov vseh učencev osnovnih in srednjih šol Slovenije.

4. Svarun Terpinc (1949 - 1989), je obiskoval osnovno šolo v Kamniku, srednjo ekonomsko pa v Ljubljani. V Škofjo Loko je prišel leta 1973. Zaposlil se je v Gradbenem podjetju Tehnik, nato pa kot vodja oddelka za gospodarstvo na Občini Škofja Loka. Svarun je bil športno usmerjen in dejaven na mnogih področjih. Že zelo zgodaj je resno treniral tenis, rekreativno pa plavanje, nogomet in odbojko. V več športnih panogah je bil tudi funkcionar. Odbojkarji se ga spominjamo kot igralca, uspešnega predsednika kluba in neutrudnega pobudnika za izgradnjo športnih objektov.

5. Ivan Križnar, rojen 16. junija 1932 v Ljubljani, se je športu posvetil poklicno in ljubiteljsko. Opravil je Srednjo fizikalno šolo in Visoko šolo za telesno kulturo v Ljubljani. Šestnajst let je bil profesor športne vzgoje na Gimnaziji Škofja Loka, nato pa vodja pedagoških svetovalcev za športno vzgojo na Zavodu Republike Slovenije za šolstvo. Prizadeval si je za sistemske rešitve v šolskem športu: uvedba telesnovzgojnega kartona v osnovne in srednje šole, human način ocenjevanja, uvedba zdravstvene športne vzgoje za bolne in invalidne učence, uveljavitev šolskih športnih društev (ŠŠD) in šole v naravi itd. Ljubiteljsko se je zapisal športu že pred drugo svetovno vojno, ko je postal član Sokola, nato pa več kot 35 let dejaven v društvu Partizan Škofja Loka, mentor ŠŠD Gimnazije Škofja Loka, pisal o športu in športnikih, 26 let trener in 15 let predsednik OK Termo-Lubnik. Prejel je Bloudkovo nagrado in priznanje Mednarodnega olimpijskega komiteja za prostovoljno delo v športu.

6. Roman Šturm, rojen 8. februarja 1965 v Kranju, je obiskoval Gimnazijo v Škofji Loki. Je univerzitetni diplomirani inženir strojništva z doktoratom znanosti in nazivom docent. Z odbojko se je srečal v drugem letniku gimnazije, pred tem pa je igral roket. Več let je bil trener mlajših selekcij, sedaj pa vodi ekipo veteranov. Leta 1999 je bil izvoljen za predsednika odbojkarskega kluba Termo-Lubnik Škofja Loka. Pod njegovim vodstvom se je članska ekipa uvrstila v prvo DOL. Kot funkcionar je Roman Šturm umirjen, komunikativen in uspešen.

7. Sebastijan Rupar, rojen 10. marca 1972 v Kranju, univerzitetni diplomirani pravnik, zaposlen na Elektru Slovenija. Pri štirinajstih letih ga je profesor športne vzgoje na osnovni šoli Ivan Grohar, J. Pevc, povabil, da se pridruži šolski odbojkarski ekipi, ker mu je primanjkovalo igralcev za medšolsko tekmovanje. Športnik je bil že takrat in se je ukvarjal s plavanjem, košarko in roketom. Od prvega treninga 1986 pa do danes odbojke ni več zapustil. Sam pravi: "Odbojka je postala del mojega življenja." Sodeloval je že skoraj na vseh področjih delovanja kluba. Bil je igralec, trener, član upravnega odbora, leta 2000 pa je prevzel mesto športnega direktorja. Gre za zahtevna opravila, na primer: pogajanja z igralci, priprava pogodb, sodelovanje z občino,

Člani upravnega odbora kluba

Upravni odbor, preds. dr. R. Šturm, druga vrsta, drugi z leve in klubska zdravnica Š. Križnar, prva vrsta, druga z desne.

Predsedniško funkcijo je spet prevzel Ivan Križnar. Na skupščini kluba, 21. decembra 1999, pa sta vodenje kluba prevzela Roman Šturm, predsednik, in Sebastjan Rupar, direktor. Nosilci preostalih funkcij v upravnem odboru pa so: tajnica A. Kavčič, predstavnik sponzorja R. Kožuh, blagajničarka S. Čuk, vodja marketinga J. Logar, zastopnik igralcev in vodja za stike z mediji D. Kosmač, vodja trenerjev M. Fojkar, gospodar T. Lang in član I. Križnar.

Odbojarski klub je vpisan v register društev pri Upravni enoti Škofja Loka, delovanje pa usklajeno z novim Zakonom o društvih in pravilniki Odbojarske zveze Slovenije. Klub ima sprejet Statut in druge akte o delovanju.

Med kadre štejemo: igralce, strokovne delavce in funkcionarje. Vse tri skupine so potrebne. Če v verigi manjka samo ena, klub ne more delovati.

Igralci

Na prvi skupščini OK Lubnik, 5. oktobra 1977, je bilo prisotnih 33 odbojkarjev, prijateljev odbojke in funkcionarjev. Ko so bili moški in ženske še pod isto "streho", je število igralcev po posameznih letih rahlo nihalo.

športno zvezo, zavodom za šport, upravo kluba itd. Delo opravlja vestno, pregledno, brezplačno in uspešno. Sodelovanje z ljudmi mu je pisano na kožo.

Po letu 1978 je klubu uspelo rešiti najpomembnejše probleme in pričeti s treningi dečkov na osnovnih šolah, vzpostaviti sodelovanje z društvom Partizan, zagotoviti nujno potrebne strokovne kadre: trenerje, igralce, sodnike, zdravnika, funkcionarje in za krajše obdobje celo sponzorja, Embalažno grafično podjetje. Leta 1987 pa je vodstvu kluba uspelo pridobiti generalnega sponzorja, družbo Termo.

V letih 1980 - 1990 so se v klubu, kot po tekočem traku, vrstile velike spremembe. Najbolj od vsega je funkcionarje in igralce prizadela novica, da Svarun Terpinč zaradi težke bolezni ne more več opravljati predsedniške dolžnosti. Na zadnjem sestanku upravnega odbora, 12. septembra 1988, je še predlagal, da glede na dobro sodelovanje s Termom preimenujejo klub v Termo-Lubnik Škofja Loka. V dogovoru z vodstvom družbe Termo smo predlog 1990 neuradno, 1997 pa tudi uradno uresničili.

1978	1998	2003
21 članov	256 članov	150 članov

Leta 1978 je začela z rednimi treningi skupina 15 starejših dečkov (pionirjev). Vseh, igralcev, trenerjev in funkcionarjev pa je bilo 21.

Zadnja leta je pritek mlajših in starejših dečkov v upadanju. Zato je klub začel s treningi v osnovnih šolah: Orehek, Poljane in Preska - Medvode.

Strokovni delavci

V skupino strokovnih delavcev spadajo: trenerji, sodniki, delegati, zapisnikarji in zdravstveni delavci. V dobrih 27 letih, od kar klub obstaja, je s posameznimi skupinami in selekcijami delovalo veliko izkušenih trenerjev, nekateri med njimi tudi z najvišjo strokovno izobrazbo: M. Zadražnik, I. Slobodnik, D. Gole, F. Horvat, I. Križnar, J. Pevc, Z. Hafner, J. Benedik, R. Šturm, T. Križnar, G. Kustec, A. Kesič, S. Rupar, T. Mencinger in M. Krajnik. V sezoni 2004/05 dela v klubu šest trenerjev: M. Torkar, M. Fojkar, T. Lang, D. Kosmač, M. Mijatovič in M. Cedilnik.

Matej Fojkar, igralec, trener in funkcionar

Rojen v Kranju, 21. maja 1971, diplomiral na Fakulteti za šport v Ljubljani, odbojko je začel trenirati v sezoni 1985/86, potem ko je po treh letih prenehal igrati roket. Na treninge so ga povabili prijatelji. V letu 1986 je še prvič nastopil za najboljšo ljubljansko ekipo. Igral je do sezone 2003/04, ko so se uvrstili v 1. državno odbojkarsko ligo.

V letih od 1987 do 1989 je bil član slovenske mladinske reprezentance. Poleg dvoranske odbojke je vrsto let tekmoval tudi na turnirjih odbojke na mivki. S soigralcem Tomažem Brejcem je na državnem prvenstvu leta 1997 osvojil 6. mesto.

Kot trener je v sezonah od 1988 do 1990 najprej vodil ljubljansko ekipo, nato pa vse do danes mlajše selekcije dečkov in kadete. V letih od 2001 do 2003 je bil prvi trener in igralec moške članske ekipe.

Zadnjih osem let je kot član upravnega odbora kluba opravljal funkcijo vodje trenerske sekcije. Matej Fojkar je organiziral mnoga tekmovanja in bil pobudnik in vodja izgradnje igrišč za odbojko na mivki v športnem parku Poden, ki morda predstavljajo novo vejo odbojke v Škofji Loki.

V klubu sta dva izprašana sodnika. Tone Pevc sodi v prvi DOL in mednarodna tekmovanja v odbojki na mivki, Nataša Zadnik pa tekme tretje lige. Pokojni Janez Pevc je sodil v prvi DOL, na mednarodnih tekmah pa je bil sodnik in delegat.

Ekipa s trenerjem M. Torkarjem, stoji na desni strani in pomočnikom trenerja D. Kosmačem, stoji na levi strani, ki si je v sezoni 2003/04 priborila uvrstitev v I državno odbojkarsko ligo.

Sodnika, oče Janez Tone je mednarodni sodnik za dvoransko odbojko in odbojko na mivki.

vezivno-kostnega zaščitnega obroča okrog hrbtenice, bi bil po tej nezgodi popolnoma hrom". Tako visoka strokovna ugotovitev še dodatno opredeljuje pomembnost odbojke.

V moštvu, ki tekmuje v prvi ali drugi ligi, je skrb za zdravje igralcev poudarjena, kajti ekipa mora biti v času tekmovanja stabilna in v solidni formi. Slabo počutje in poškodbe igralcev pogosto negativno vplivajo na izid tekme, včasih pa tudi na uvrstitev ekipe. Da bi se izognili problemom, OK Termo-Lubnik že 14 leto nezgodno zavaruje trenerje in igralce prve in druge ekipe. Skupne prevoze na treninge in tekmovanja vseh selekcij, pa smejo izvajati samo usposobljeni šoferji z registriranimi vozili za prevoze športnikov.

Začetna in nadaljevalna poletna odbojcarska šola.

Izpite za zapisnikarje je opravilo veliko odbojkaric in le en odbojkar. V sezoni 2004/05 pišejo zapisnike: A. Kavčič, T. Melihen in N. Zadnik, le izjemoma pa tudi druge.

Prvi dve leti po ustanovitvi kluba je bil za zdravstveno oskrbo igralcev zadolžen J. Pevc, zdravnik internist. Nato je vse obveznosti prevzela Š. Križnar, zdravnica pediatriinja. Danes pa si pri delu pomagata Š. Križnar in N. Zadnik, višja medicinska sestra. Stične točke so: dežurstva na tekmah, nudenje prve pomoči, svetovanje in napotitve na specialistične obravnave.

Znano je, da dobro zdravje, dobljeno pri športu, rešuje človeka v hudih stiskah. Naj navedemo samo en poučen primer. V hudi prometni nesreči je bil udeležen odbojkar. Imel je poleg drugega, težko poškodbo hrbtenice z zlomom več vretenc, ki se navadno konča z ohromitvijo nog. Tudi njemu je v začetku, takoj po prvi operaciji, slabo kazalo. Šele po nekaj dnevih je začutil noge in se je stanje vidno izboljševalo, tako da je kasneje tudi shodil. Sam lečeči kirurg je rekel: "Če ne bi imel ta fant tako utrjenega mišično-

Uradni delegat Odbojcarske zveze Slovenije (OZS) pred vsako tekmo prve lige zapisniško ugotovi zdravnikovo prisotnost in šele nato da znak sodnikom za začetek igre.

Poletna odbojcarska šola (POŠ)

V šolskem letu 1991/92 je bilo v odbojcarski krožek na centralni in podružnični osnovni šoli (POŠ) Cvetka Golarja vpisanih veliko učencev. Vsi, vodstvo šole, starši in učenci, so za vadbo kazali pravi interes. Ker je bil čas za pridobivanje znanja in dobro vzgojo zelo ugoden, je upravni odbor kluba sklenil,

da bo zadnji teden v juniju, ko so že počitnice, organiziral poletno odbojgarsko šolo. Akcija je odlično uspela, odbojgarske šole pa so postale redna dejavnost. Po dveh letih je na pobudo trenerjev prišlo do delitve udeležencev šole v dve skupini, po znanju in sposobnostih.

Odbojgarske šole so v vseh letih vodili strokovno in pedagoško usposobljeni trenerji: Fojkar, Kosmač, Križnar, Lang, Rupar in drugi. Udeležba učencev je bila vsa leta nadpovprečno visoka: od 28 - 54.

Izobraževanje

Odbojgarski klub si je leta 1996 s cilji na novo postavil kratkoročno in dolgoročno razvojno usmeritev, in sicer:

- v čim večji meri zagotoviti dobre domače strokovne kadre (trenerje, vaditelje, sodnike...);
- zagotoviti splošno in strokovno vzgojo vseh igralcev;
- zagotoviti varnost in zdravje vseh igralcev;
- povečati število igralcev zlasti v mlajših kategorijah;
- izboljšati tekmovalne dosežke. Prva moška ekipa se bo odločno potegovala za vstop med najboljše odbojgarske ekipe v Sloveniji - trenutno je na 10. mestu;
- zagotoviti vse osnovne pogoje, zlasti finančne, za realizacijo ciljev;
- izpolniti tako kot doslej vse pogodbene obveznosti do sponzorja in sosponsorjev.

Predstavnik ŠD BOR iz Trsta Mario Šušteršič in župan občine Škofja Loka Igor Draksler si izmenjujeta simbolična darila. Med njima je predstavnica družbe Termo Zvonka Košir.

Na prvo mesto je vodstvo kluba postavilo strokovno usposobljenost trenerjev in s tem ocenilo pomen znanja za delo z mladimi športniki. Vse je odvisno od ljudi, tudi uspehi ali neuspehi mladih odbojkarjev!

Sodelovanje s ŠD BOR iz Trsta

Ljudje se radi vračamo v preteklost, zlasti še, če so spomini smiselni in prijetni. Četrtsotletno sodelovanje med prijatelji slovenskega športnega društva BOR iz Trsta in odbojkarji kluba Termo-Lubnik Škofja Loka, pa nosi s seboj kar nekaj zanimivih dogodkov, ki bodo ostali ambasadorjem slovenstva in športa v nepozabnem spominu.

Kakšen pogled ima na medsebojna športna in kulturna srečanja, nam je v krajšem prispevku napisal, nekdanji igralec Bora, sedaj pa društveni funkcionar, Rado Šuštaršič.

ŠD BOR in OK TERMO-LUBNIK sodelujeta že 25 let

» Prijateljstva, ki nastajajo zgolj slučajno, so tista, ki nikdar ne zamrejo.« Tako bi lahko označil dolgoletno prijateljstvo med Športnim društvom Lubnik (sedaj odbojgarskim klubom Termo-Lubnik) Škofja Loka in Odbojgarskim društvom Bor iz Trsta.

Slučaj je bil, da so se srečali v Ljubljani na takratni Visoki šoli za telesno kulturo prof. Ivan Križnar, prof. Olga Perišič in prof. Bojan Pavletič, slednji iz Trsta. Prav potom Bojana Pavletiča pa je moj oče (Mario Šušteršič) spoznal prof. Križnarja in tako je v bistvu nastalo sodelovanje med tema dvema društvoma pred dobrimi 25-imi leti.

Motor je pognal in še danes dobro deluje. V tem dolgem obdobju je res da prišlo do nekaterih sprememb, a te niso popolnoma nič skvarile našega prijateljstva. Starejši odborniki so se umaknili in prepustili delo mlajšim generacijam. Mladi smo se tako od starejših naučili, kako se upravlja društvo, organizira razne turnirje, predvsem pa smo podedovali tisti čut slovenstva, ki je bil gonilna sila našega društva. Bor je namreč edino slovensko športno društvo, ki poleg slovenskega planinskega društva še deluje v središču mesta Trst. Kot v preteklosti, tudi sedaj skušamo mlajšim generacijam nuditi čim boljše pogoje za vadbo, predvsem pa pristen slovenski prostor. V tem duhu so tudi vsakoletna srečanja z odbojgarskim društvom Termo-Lubnik.

Kar je lepo v teh naših dolgoletnih srečanjih, da čeprav se srečujemo le enkrat ali dvakrat na leto, so vezi kar trdno zasidrane. Vedno smo si priskočili na pomoč, ko je bilo treba. V zlatem obdobju naše odbojke so Ločani prihajali na naše turnirje in vedno so nam bili pripravljeni pomagati, predvsem pri organizaciji poletnih priprav. S časom pa so se stvari spremenile. Termo-Lubnik se je dobro organiziral, se prebil celo v prvo slovensko ligo, mi pa smo imeli kar nekaj težav, ki pa smo jih na srečo premostili. Čeprav pri nas moške odbojke ne gojimo več, vedno sestavimo ekipo (bivših naših igralcev) za tradicionalni turnir v spomin na športnega delavca Svaruna. V Škofjo Loko pa zahajamo rade volje tudi na poletne priprave, saj je Škofja Loka pravi biser Gorenjske in je prav, da ga tudi naše najmlajše odbojkarice spoznajo.

Povezava med nami je in bo še obstajala, dokler bo odbojka uspevala. A kot bi rekel prof. Krevselj: *"Odbojke ne bo nikdar konec, zato tudi sodelovanja med našima društvoma in seveda osebnih prijateljstev ne bo konec."*

Rado Šušteršič

Svarunov spominski odbojgarski turnir

Športna kultura, ustvarjalnost, delavnost in prijateljstvo z mladimi odbojkarji so krasili Svaruna Terpinca, nekdanjega predsednika kluba. Bil je poln idej, kako pripeljati klub v vrh slovenskega športa. Ob vsakem najmanjšem uspehu je izrazil zadovoljstvo, nosilec dosežkov pa iskreno stisnil roko. Čeprav je bil neuklonljiv v vsem, ga je 13. 11. 1989 bolezen dobesedno iztrgala iz kluba. Zahvale za opravljeno delo ni dobil. Zato je upravni odbor kluba sklenil, da v njegov spomin vsako leto

Svarunovi z desne: oče Milan, mati Anica, sin Borčič, žena Boža in sin Jaka. Tretja z desne klubska zdravnica Š. Križnar in šesta z desne L. Kustec, članica UO kluba.

organizira tekmovanje, imenovano SVARUNOV SPOMINSKI TURNIR. Prireditelj je klub pripravil v soglasju z njegovimi sorodniki in Občino Škofja Loka. Svarun je bil uslužbenec občine, vodja oddelka za gospodarstvo, zato je župan prevzel pokroviteljstvo nad prirediteljo. Prva leta so na tekmovanju sodelovale 3 - 4 ekipe z okrog 40 tekmovalci, danes pa jih je že blizu 10 s skoraj 100 tekmovalci. Redno se spominskega srečanja udeležijo Svarunovi svojci in odbojkarji športnega društva BOR iz Trsta, kar pa pomeni, da ima turnir mednarodno veljavo.

Pomembni dosežki kluba:

- odločitev o ustanovitvi kluba in prva skupščina dne 5. 10. 1977;
- odločba o vpisu kluba v register društev 10.11.1977, št. 116;
- 1980 selekcija mladih igralcev s trenerjem F. Horvatom pričela tekmovanje v gorenjski ligi;
- 1983 se je ekipa uvrstila v 3. DOL;
- 4. 2. 1985 Svarun Terpinč prevzel vodenje kluba;
- 1987 podpisali pogodbo o generalnem sponzorstvu z družbo Termo;
- 1987 se je prva moška ekipa uvrstila v drugo državno ligo zahod;
- 1990 udarniško zgradili odbojcarsko igrišče pri osnovni šoli Škofja Loka - Mesto;
- 30. 11. 1991 je F. Horvat prejel priznanje, Bloudkov značko za uspešno dolgoletno delo v klubu;
- 1993/94 se je prva ekipa uvrstila v 2. DOL;
- 1996/97 se je članska odbojcarska ekipa uvrstila v 1. B DOL in na koncu tekmovanja dosegla drugo mesto;
- 1996/97 se je druga moška ekipa, ki so jo sestavljali pretežno kadeti in mladinci, uvrstila v 3. DOL in na koncu tekmovanja dosegla drugo mesto;
- 1997 se je prva ženska ekipa uvrstila v 3. DOL;
- v sezoni 1997/98 se je ekipa dečkov v miniodbojki uvrstila v finale državnega prvenstva;

Finale državnega prvenstva dečkov v mali odbojki, September 1998. Stoje z desne: Lang (trener), Škarič, Berčič, Prašnikar in Fojkar (trener); kleče: Polajnar, Abina, Kermelj in Škarič

- 2003 zgradili prvo odbojkersko igrišče na mivki;
- 2004 zgradili drugo odbojkersko igrišče na mivki;
- v sezoni 2003/04 se je ekipa članov uvrstila v 1. DOL;
- 2004 sta v prvi ligi zaigrala mlada odbojkarja iz Reteč, Nejc Berčič, ki se je po uspešni sanaciji neprijetne poškodbe brez posledic vrnil v ekipo, in Nejc Gvardjančič, rojen 5. 4. 1988, ki je s 16 leti že treniral in tekmoval s člansko ekipo, kar je pri nas prav gotovo velika redkost v tem športu. Oba sta bila člana kadetske državne reprezentance.

Lahko bi uspehe in napredek kluba predstavili še bolj pregledno in podrobno. Ker smo marsikaj že zapisali v jubilejnem Zborniku ob 20-letnici ustanovitve kluba, na tem mestu izpostavljamo le najpomembnejše.

Ekipa igralk ŽOK. V drugi vrsti z leve sta predsednica A. Kavčič in S. Čuk, na desni pa trener T. Lang.

ŽENSKI ODBOJKARSKI KLUB (ŽOK) PARTIZAN ŠKOFJA LOKA

Klub Termo-Lubnik je vseskozi skrbel tudi za žensko odbojko. Poudarek je bil na množični razvedrilni dejavnosti. Ker je bilo dobrih igralk vse več, so zahtevale, da se njihov položaj v klubu spremeni. Odločile so se za kvalifikacije za vključitev v 3. DOL in uspele.

Nastale razmere so zahtevale temeljit premislek, kako naprej. Prišlo je do sklepa, da se klub po 20 letih razdeli na dva dela. Igralke so se odločile in ustanovile ŽOK Škofja Loka. Nosilke akcije so bile A. Kavčič (nekdanja igralka v prvi jugoslovanski odbojkerski ligi), T. Melihen in A. Blažič. Ker same niso bile kos vsem nastalim problemom, so prosile vodstvo društva Partizan, da jih sprejme kot sekcijo v svoje vrste. Upravni odbor je prošnjo ugodno rešil in tako je ŽOK začasno rešil kadrovske, finančne in organizacijske probleme.

V sezoni 1997/98 pa so že tekmoval v 3. DOL zahod in na koncu osvojile, na presenečenje vseh, drugo mesto z enakim številom točk kot prvakinja, ki so se uvrstile v drugo ligo. V tem času je nekaj igralk prenehalo s tekmovanjem, tako da z uvrstitvijo v višji rang vse do danes niso uspele. V sezoni 2004/2005 pa jim kaže dobro. Na treningih in tekmah so zelo

Društvo PARTIZAN
Škofja Loka

Datum: 9.6.1997

Kavčič Aleksandra
Novi svet 14
Škofja Loka

Zadeva: Vključitev odbojkaric v Društvo Partizan

Na podlagi vaše vloge za vključitev ženske odbojkerske ekipe v Društvo Partizan vas obveščamo, da vključitev in delovanje sekcije v sklopu našega društva na nasprotujemo.

V roku 10 dni nam pošljite nekaj več podatkov o vašem programu (št. članstva, vadbeni prostori, tekmovalnja št.) in o finančni konstrukciji oziroma planu.

Na naslednji seji oziroma skupščini društva bomo na podlagi tega odločili o vključitvi.

Prostovolj

Prostovoljni
Boris Rebič

motivirane, imajo pa tudi odlična trenerja, kar jim še dodatno povečuje upanje na dober zaključek sezone.

Vodstvo kluba si prizadeva, da bi v dejavnost vključilo še več mladih igralk. Skrbijo za kakovostno vzgojo vseh vadbenih skupin od mlajših deklic do članic. Temu primerni so tudi dosežki.

Odbojka ni več le dvoranski šport. Igra se od septembra do maja v dvorani, preostale mesece pa na mivki. V letu 2001 sta igralki M. Dagarin in T. Verčič prvič sodelovali na državnem prvenstvu v odbojki na mivki, v kategoriji do 17 let, in dosegli 3. mesto. Po dveh letih sta se že uvrstili na mladinsko evropsko prvenstvo v Salzburgu, kar je bil za tako majhen klub izjemen dosežek. Leta 2004 sta isti igralki postali državni mladinski prvakinji in to ju je znova pripeljalo na evropsko prvenstvo. Meta Dagarin pa se je z Eriko Fabjan, OK Vital Ljubljana, udeležila še evropskega kadetskega prvenstva na Poljskem, kjer sta osvojili 9. mesto.

Čeprav odbojarska kluba delujeta ločena, pa kljub temu odlično sodelujeta in skupaj z občino in SZ Škofja Loka rešujeta najpomembnejše probleme odbojke v Škofji Loki. Največ medsebojne pomoči je pri izmenjavi strokovnih kadrov. Treninge ženskih vadbenih skupin in selekcij so v teh letih izvajali: J. Pevc, T. Mencinger, M. Švab, T. Lang, D. Kosmač, S. Čuk, U. Kurnik, Š. Bokal, M. Korošec, Ž. Cof, T. Melihen, N. Nastran in Š. Škulj. Nataša Zadnik je zapisničarica in sodnica, kot medicinska sestra pa pomaga pri nujenju zdravstvenih uslug.

V ŽOK je igralk dovolj, primanjkuje pa jim dobrih funkcionarjev. Trenutno večji del funkcionarskih poslov opravi A. Kavčič, predsednica, in S. Čuk, blagajničarka.

Aleksandra Kavčič,

dekliški priimek Karnel, roj. 26. februarja 1967 v Šempetru pri Novi Gorici, je osnovno šolo obiskovala v Kanalu, naravoslovno-matematično gimnazijo pa v Novi Gorici. Študij je nadaljevala v Ljubljani in 1992 postala diplomirani ing. kemijske tehnologije.

Odbojko je začela igrati v 4. razredu osnovne šole, v 8. razredu osnovne šole pa jo je trener že vključil v prvo ekipo, ki je takrat igrala v 2. jugoslovanski odbojarski ligi zahod (Slovenija, Hrvaška, Bosna in Hercegovina). Leta 1982 se je ekipa Odbojarskega kluba

HIT Nova Gorica uvrstila v 1. zvezno odbojarsko ligo, ki je obsegala vse republike takratne Jugoslavije. V Novi Gorici je Aleksandra Kavčič nastopala deset sezon. Nato se je poročila in preselila v Škofjo Loko, kjer se je ponovno srečala z odbojko, najprej kot igralka, nato pa kot funkcionarica v odbojarskem klubu Termo-Lubnik (tajnica) in v izvršnem odboru Društva Partizan Škofja Loka. Od 1997 je predsednica Ženskega odbojarskega kluba Partizan Škofja Loka, kjer ji pri delu, že vsa leta nesebično pomaga Sabina Čuk, kot blagajničarka in trenerka. Obe sta z odbojko zasvojeni.

Igralka v akciji

Pregled števila igralk v sezonah od 1997/1998 do 2003/2004

sezona 1997/98	15 članic, 40 starejših in mlajših deklic
sezona 1998/99	21 članic, 46 starejših in mlajših deklic
sezona 1999/2000	16 članic, 40 starejših in mlajših deklic
sezona 2000/2001	16 članic, 44 starejših in mlajših deklic
sezona 2001/2002	13 članic, 45 starejših in mlajših deklic
sezona 2002/2003	14 članic, 52 starejših in mlajših deklic in 16 kadetinj
sezona 2003/2004	15 članic, 59 starejših in mlajših deklic in 16 kadetinj.

Naj na koncu dodamo še ugotovitev, ki velja za oba kluba: "Več če delaš, več je dela in več če delaš, manj je denarja."

Pismo Svarunovega očeta in matere:

*Dragi športniki, spoštovani organizacijski odbor
Svarunovega spominskega turnirja!*

V svojem imenu ter v imenu žene Anice vsem zaslužnim za izvedbo tega turnirja najprej čestitam in se zahvalujem za plemenito dejanje, vsem nasopajočim pa izrekam športni pozdrav.

Obenem v podporo dejavnosti odbojcarskega kluba podarjam 1000 evrov kot prispevek h kritju stroškov turnirja ter podporo razvoju športa.

Še enkrat hvala vsem za trud pri organizaciji ter počastitvi spomina na mojega sina Svaruna.

VIRI

1. Gerjol, A., Zapisnik društva Partizan, osebni arhiv, 1952.
2. Križnar, I., Poročila, zapisniki, osebni arhiv, 1977 - 2004.
3. Križnar, I., Odbojka v Škofji Loki, Škofja Loka: EGP, 1997.
4. Križnar, V., Diploma "Idejna urbanistično-arhitekturna zasnova celotnega kopališča ob Sori v Škofji Loki", 1996.
5. Krevselj, V. Ambasador z zgodovinskega olimpa, Ljubljana, Format, 2002.
6. Slobodnik, L., Odbojka, Ljubljana: ZTKO Slovenije, 1988.
7. Odbojcarski klub Termo-Lubnik Škofja Loka, arhiv Škofja Loka, 1977-2004.
8. Štičl, H., Odbojka v Pomurju, Murska Sobota: TIPG, Murska Sobota, 1993.
9. Megušar, F., Tekmovalna leta v odbojki, spominski zapis, Škofja Loka, 2004.
10. Več avtorjev, Odbojka, Ljubljana: Odbojcarska zveza Slovenije, 1982.
11. Podnar, F., Gradiva, informacije, Škofja Loka: Loški muzej, 2004.
12. Šuštaršič, R., ŠD Bor in OK Termo-Lubnik sodelujeta že 26 let, 2004.
13. Več avtorjev, Trener, učitelj, vaditelj, Ljubljana: Fakulteta za telesno kulturo, 1986.
14. Veliki slovar tujk, Ljubljana: Cankarjeva založba, 2002.
15. Zgodovinski arhiv Ljubljana, Enota Škofja Loka, pisna gradiva, 1930 - 1941.
16. ŽOK Partizan Škofja Loka, arhiv, Škofja Loka, 1998 - 2004.